

nictví nebo bez něho a že jiný dodatek je nepřipustný (rozhodnutí č. 1688, 6218, 7165 Sb. n. s.). Avšak tato zásada platí jen potud, pokud ze zvláštních předpisů neplyne opak. A tomu jest tak právě při společnosti s ručením obmezeným, jejíž firma musí podle § 5, odst. 2, zákona č. 58/1906 ř. z. vždy obsahovati dodatek »společnost s ručením obmezeným«, takže i při používání firmy převzaté podle čl. 22 obch. zák. se bez tohoto dodatku obejíti nemůže. Není proto stěžovatelka ani jako příjematelka firmy oprávněna vésti firmu »Ch. a M.« bez vhodného vyznačení, že příjematelka firmy jest společností s ručením obmezeným. Je-li tomu tak, není zapotřebí vyhraditi rozhodnutí o návrhu správce konkursní podstaty na zákaz používati firmy »Ch. a M.« až po pravoplatném skončení zmíněného sporu.

Čís. 17308.

Zda pojistná suma patří do pozůstalosti nebo ne a zda podle poplatkových předpisů podléhá nebo nepodléhá dědickému poplatku podle §§ 16 a 18 cís. nař. č. 278/1915 a § 30 provád. nař. č. 397/1915, i když nepatří do pozůstalosti, přísluší rozhodovati pro obor poplatkového práva výhradně finančním úřadům nezávisle na výroku pozůstalostního soudce, že pojistná suma patří nebo nepatří do pozůstalosti.

Dokud příslušný finanční úřad nerozhodl, zda pojistná suma podléhá dědickému poplatku, není pojistitel povinen vydati částku zadržanou na úhradu dědických poplatků, třebas pozůstalostní soud nepojal pojistnou sumu do pozůstalosti.

(Rozh. ze dne 22. května 1839, Rv I 181/39.)

V témž smyslu: Sb. n. s. čís. 16526.

Žalobkyně tvrdíc, že se stala vlastnící pojistky na 20.000 K znějící a patřící zemřelému pojistníku žalované pojišťovny, domáhá se na této mimo jiné též zaplacení částky 4.000 K ($\frac{1}{5}$ pojistné sumy), kterou prý jí žalovaná pojišťovna bezprávně nechce vydati. Pozůstalost po zemřelém pojistníku nebyla pro nedostatek jmění projednávána. Žalovaná pojišťovna namítla, že zmíněnou částku zadržuje na případné dědické poplatky až do svolení pozůstalostního soudu k její výplatě. P r v ý s o u d žalobu zamítl. Z d ů v o d ů: Třebas pozůstalost po zemřelém pojistníku nebyla projednávána, jsou podle § 30 min. nař. č. 397/1915 ř. z. předpisům § 28 cís. nař. čís. 278/1915 ř. z. podrobeny také ony majetnosti, jež nejsou sice předmětem soudního projednávání, jež však podléhají dědickému poplatku. Poněvadž podle § 30 řečeného nařízení není třeba povolení pozůstalostního soudu k vydání nebo zastavení pojištěných sum, obmezuje-li se vydání na obnos nejvýše 20.000 K a zadrželi-li si kromě toho pojišťovna aspoň $\frac{1}{5}$ pojištěné sumy, žalující strana

měla sama opatřiti si příslušné povolení pozůstalostního soudu k vydání pojištěné sumy a když tak neučinila, právem žalovaná pojišťovna šetříc náležitě péče čl. 282 obch. zák. jí uložené zadržela částku 4.000 K na případné dědické daně. O d v o l a c í s o u d uznal podle žaloby. D ů v o d y: Pojistka nenáležela do pozůstalosti pojistníkovy, neboť zůstavitel pojistkou žalující platil, tedy jí disponoval. Pojistka také v pozůstalosti po něm nebyla nalezena (Sb. n. s. č. 8189) a pozůstalost pro nedostatek jmění se neprojednávala. Žalovaná složivši pojistnou náhradu nikoliv ve prospěch pozůstalosti, nýbrž výhradně jiných osob, činících si na ni nárok, přesto zadržela $\frac{1}{5}$ pojistné sumy na úhradu poplatku, aniž při tom učinila oznámení v § 30 cit. nař. uvedené. Zadržení výplaty 4.000 K žalobci jako doručiteli pojistky z ní oprávněnému nelze tudíž odůvodniti a to ani ustanovením § 133, odst. 3, dřívějšího pojišťovacího zákona (shodného s ustanovením § 128/3 poj. zák. nyní platného), ani předpisem §§ 16, 28 cis. nař. č. 278/1915 a § 30 min. nař. č. 397/1915. Měla-li ostatně žalovaná strana nějaké pochybnosti, měla zažalovanou částku aspoň složiti k soudu. K zadržování částky 4.000 K nebyla tedy žalovaná, když pojistka do pozůstalosti nenáleží, oprávněna.

N e j v y š š í s o u d obnovil rozsudek prvního soudu.

D ů v o d y:

Nejde přímo o to, byl-li procesní soud oprávněn, byť i předurčujícím způsobem, řešiti otázku, zda pojistná suma patří do pozůstalosti čili ne podle § 133, odst. 3, zákona čís. 501/1917 ř. z. (§ 162, odst. 1, zák. čís. 145/1934 Sb. z. a n., úsudkem z opaku) a zdali podle poplatkových předpisů podléhá nebo nepodléhá pojistná suma dědickému poplatku podle §§ 16 a 28 cis. nař. č. 278/1915 ř. z. a § 30 prováděcího nařízení č. 397/1915 ř. z., i když nepatří do pozůstalosti. Nýbrž jde o to, zdali pojišťovna důvodně nebo nedůvodně zadržela jednu pětinu pojistné sumy k zajištění dědického poplatku. Je nepochybné, že pro obor poplatkového práva přísluší řešení obou zmíněných otázek výlučně finančním úřadům a tyto jsou oprávněny posuzovati k vyměření dědických poplatků právní stav samostatně a nejsou vázány výrokem soudce projednávajícího pozůstalost, zda určitá věc patří nebo nepatří do pozůstalosti (rozhodnutí ze dne 27. dubna 1906 č. 4752, Budwinsky 4480, L 217, ze dne 6. února 1906 č. 1445, Budw. 4242, ze dne 10. ledna 1906 č. 88 Budw. 4153, L 231, 232 a ze dne 28. února 1930 č. 18.366/27 Boh. 5184). Rovněž tak nejsou finanční úřady vázány výrokem soudu, zda pojistná suma patří do pozůstalosti čili nic a zda podléhá dědickému poplatku. Nebyly-li tyto otázky dosud rozřešeny příslušným finančním úřadem, nelze dospěti k závěru, že si pojišťovna nedůvodně zadržela jednu pětinu pojistné sumy k zajištění dědického poplatku. Neboť podle § 28, odstavec 2, cis. nař. č. 278/1915 ř. z. smí kromě jiných případů pozůstalostní soud udělití povolení, aby byla vydána nebo vyzvednuta a dána do zástavy deposita, prohlásí-li úřad

vyměřující poplatky, že je s tím srozuměn. A to se týká podle odst. 5 téhož § 28 i pojistné sumy, k jejímuž zaplacení je pojišťovna pro smrt pojištěného povinna. Ostavec 4 téhož § 28 pak ustanovuje, že kdo ne-
 dbaje ustanovení odstavce 1 majetkové předměty vydá, vyzvedne nebo
 nabude na nich zástavního práva, ručí nedílnou rukou s tím, kdo je po-
 vinen k placení, za dědický poplatek na ně připadající, když v době
 vydání (vyzvednutí, zastavení) byla mu známa smrt zůstavitelova nebo
 při užití náležité péče musila mu býti známa. Ministerstvo financí udě-
 lilo výnosem ze dne 17. dubna 1916 č. 27.652 popl. př. č. 8 z r. 1916
 souhlas jednou pro vždy na místě úřadů vyměřujících poplatky, aby
 byla vydána, vyzvednuta a dána do zástavy deposita, jestliže alespoň
 pětina hodnoty uložených majetností zůstane ke krytí poplatků a jina-
 kých pozůstalostních dávek zadržena u uschovatele nebo se vyjme ze
 zastavení; jinak je vydání pojistných sum dovoleno pouze za podmínek
 § 30, odst. 3, min. nař. č. 397/1915 ř. z., totiž, že povolení pozůsta-
 lostního soudu k vydání neb zastavení pojistných sum, k jejichž za-
 placení je pojišťovna pro smrt pojištěného povinna, není třeba, jde-li
 o vydání (zastavení) nejvýše částky 20.000 K a zůstane-li zadržena
 u uschovatele nejméně pětina pojistné sumy nebo hodnoty uložených
 majetností. To vše platí nejen, patří-li pojistná suma do pozůstalosti,
 nýbrž i tehdy, nepatří-li do pozůstalosti, avšak podléhá-li přes to podle
 ustanovení §§ 14 a 15 zákona č. 74/1901 ř. z. dědickému poplatku.
 Pozůstalostní soud nepojal pojistnou sumu do pozůstalosti (Věstník
 min. sprav. 1916, str. 290 až 293) a pojistná suma činí 20.000 K. Ze
 shora uvedených předpisů tudíž plyne, že pojišťovna byla oprávněna
 vydati žalobkyni pojistnou sumu bez povolení pozůstalostního soudu,
 zadržela-li si jednu pětinu pojistné sumy ke krytí dědických poplatků.
 Nezadržela-li by si tuto částku, ručila by podle § 28, odst. 4, cí. nař.
 č. 278/1915 ř. z. a § 30, odst. 1, min. nař. č. 397/1915 ř. z. rukou ne-
 dílnou s tím, kdo je povinen k placení, za dědický poplatek na ně při-
 padající, když v době vydání byla jí známa smrt zůstavitelova nebo
 při užití náležité péče by musila jí býti známa. Nepochybné je, že
 o smrti zůstavitelově věděla a že by jí stihl ručební závazek, kdyby
 příslušný finanční úřad dědický poplatek vyměřil. Dokud příslušný
 finanční úřad nerozhodl, zda pojistná suma podléhá dědickému po-
 platku nebo ne, není pojišťovna povinna vydati zadržanou částku
 4.000 K ke krytí dědických poplatků, poněvadž tím je podle § 1298
 obč. zák. podán důkaz, že žalované jest zabráněno toho času splnění
 její smluvní závazek bez srážky částky 4.000 K.

Čís. 17309.

**Lhůta určená v § 46, odst. 2, konk. ř. jest lhůta propadná a platí i pro odporovou žalobu podanou podle § 231 ex. ř., je-li zároveň ža-
 lobou odpůřčí.**

(Rozh. ze dne 22. května 1939, Rv II 159/39.)